

Зиме да зимвишъ студени осой, Лете да летвишъ горешки присой. *М. 199.* Мжма го влѣче по зелено осое. *Ч. 187.*

Осоѣница Осѣица *с. ж.* эпитеъ ядовитой змѣи: Разсърдѣлъ ся, като зжмя осоица (осоѣница). *Ч. 218.* „По добре е било да самъ родила зжмя осоиница и да прата да хапе хорските говѣда“, викаше майката. *З. 50.*

Осоѣж *м. св.* осолою, посолю: Що ѣ сваки не солена? Що н' си явна магаренце Да си пойдѣшъ во Елбасанъ, Да си зе'нишъ малу сольца Да осолишъ наша сваки! *М. 532.* **Осоѣж** са просолюсь (*см. усолж* са): Сирене-то все са соли по малко до гдѣто са осоли добрѣ. *Л. Д. 1875 р. 98.*

Оспокоѣж *са м. св.* расположусь: Като ся оспокоятъ сватове-тѣ двама отъ братя-та заведатъ отъ сестра си (мома-та) въ соба-та при сватове-тѣ, да имъ цалива ржка. *Ч. 94. (ср. успокоѣж* са).

Осрамыѣ *м. св.* осрамяю: Само да не осрами снаха си! *З. 98.* **Осрамыѣ** са устыжусь, сконфужусь (*см. засрамыѣ* са): Осрамы се лудо младо. *В. 75.*

Осрѣбѣж *м. св.* сдѣлаю сербомъ, осербоить: Сърбете са стараятъ да ни осрѣбятъ, а русите да ни орусатъ. *З. 79.*

Остаѣвка *с. ж.* 1) выбытіе: Ные изложихмы въ сѣще-то врѣме на училищный-тъ свѣтъ причины-ты на нашѣ-тъ остаѣвкѣ. *Л. Д. 1870 р. 197.* 2) отставка: Давамъ си остаѣвката (*подаю въ отставку*). 3) у Бог. остатокъ.

Остаѣвъ *с. м.* остатокъ (*мнѣ у Бог. въ Робинзонъ*): Около огнище-то съпикаса човѣшки кости распръснаты, остаѣвы на страшенъ звѣрскый собатъ, дѣто човѣшки тѣла станаха човѣшка храна. *Р. А. 94, 109.*

Остаѣж *м. св.* **Остаѣямъ Остаѣвамъ** *м. да.* 1) оставляю, оставляю; покину, покидаю: Венчко си Панчо забрави, Чанта с жѣлтици остави. *Д. 27, 79—80.* Иванчо са от душа отдѣли, Тежко иманіе остави. *ib. 19, 96—97.* Оставилъ питавното, и гони диво-то. *Кп. 101.* Тебе си, либе,—млада оставям. *Д. 35, 13.* Янкула му сѣ сърце не насити, Сѣ-та стока що му ѣ оста'и, жалъ му падна сѣде за конь-те. *М. 182.* Сѣ-та стока намъ да ни оставить. *М. 182.* Прости ми сестро, че ке си ида, На чужда кашта, чужда чуждинска, Соя си сестре, сестре остава, На чужди срици, сестра ке речемъ. *В. 225.* Имамы дребна пѣжна дѣчица На тѣхъ си памо! милость стори! Не гы на клѣт' устави вдовицѣ! На права Бога смърть ты не твори! *Гп. 39.* 2) положу, кладу: Остаѣ сабя, сестро Ангелино, Остаѣ сабя на бѣла постеля. *М. 88.* Носили гу (дѣру гуляму) мало поносили, Да си починатъ гу устави. *Д. 8. 5, 5—6.* При кладенец ме сложѣте сложѣте и оставѣте. *Д. 32, 32—33.* 3) отложу, откладываю: Там ако не на' тѣ отсѣдѣт, Ще оставим за онзи свѣт. *Д.*